

Regndroppar, röksignaler och renande tankar – Kåserier från Gränsö Slottscafé

Det är en gråmulen lördag med regndroppar när jag sitter på Gränsö Slottscafé. Kaféet är inhyst i ett ljusgult hus med vita knutar från 1830-talet. Utslagna djupröda rosor smyckar entrén. Klockan har passerat lunchtid och det är mycket få gäster. En familj som har slagits sig ned bredvid mig diskuterar slottet, översvämningar och ryska bränder. Jag sitter på en bekväm och fin gammal stol i mörkbrunt trä med randigt förgyllt tyg. Ett lika vackert brunt bord och därtill en soffa utgör min sitthörna. Rummet har ett fantastiskt tak med mastodonta träbjälkar i nougatbrunt med rostiga märlor inslagna. Förutom några mörka fåtöljer i rummet är de övriga möblerna ljusbruna och speciellt stolarna har en äldre stil fast de verkar helt nygjorda. En släckt eldstad är placerad mitt i rummet.

Det är tyst. Mycket tyst. Från ett öppet fönster hörs regndroppar som slår sakta i backen. En svag vind drar sakta och försiktigt genom rummet. Det är behagligt och rofyllt. Ja, nästan sövande. Jag går runt och fotograferar de tomma stolarna och borden. Det angränsande rummet är helt olikt det jag sitter i. Det går i vitt och ljusblått. Jag sneglar dit och funderar på att förpassa mig dit istället. Jag njuter av mitt Earl Grey te och en saftig morotskaka. Ganska snabbt är jag sugen på en påtår och passar i samma veva på att ta en dagstidning att läsa från tidningshögen. Ett tjugotal besökare börjar strömma in med brickor. Bord slås ihop och rummet fylls av prat allt medan det regnar. Det blir genast varmare och det känns mysigt med alla som sitter och fikar. Det hejas och pratas. Det verkar vara någon slags familjesammankomst av det större slaget. Min blick fångar för ett kort ögonblick en kvinna med fredstecken på sin t-shirt.

Hela tiden fylls det på med mera folk i rummen. Min chans att sitta i det "ljusa rummet" bredvid har försvunnit helt. Det blir trångt och det känns nästan olustigt att jag har lagt beslag på ett helt bord själv. Jag funderar över varför rummen inretts så olika. Det första är betydligt varmare och mörkare till sin karaktär medan det andra är mycket ljusare och ger en mera svalkande känsla. Jag undrar hur gästerna väljer när det kommer in. Är det vädret som styr? Personligheten? Humöret eller något annat?

"Man måste se det positiva i allt", säger en man och svär samtidigt som han snabbt sammanfattar sin geografiska härkomst, följt av ännu en harang svordomar. Mitt stearinljus börjar plötsligt brinna kraftigt med en väldigt hög låga. Jag försöker blåsa ut det, både en och två gånger. Röken som bildas, försvinner med långa slingor ut i hela rummet, som indianska röksignaler. De säger: Se mig! Se mig! Jag hör trummorna som genljuder långt borta eller är det gästernas skrapande med stolarna i golvet, när de börjar avlägsna sig? Jag uppsöker toaletten och smiter på så sätt ifrån de dova trumljuden.

Jag återgår till kakdisken och beställer en chokladboll, tar en ny dagstidning och går till det ljusa rummet för att se om det finns något ledigt. Det gör det och jag lägger direkt beslag på en fönsterplats med utsikt mot havet. Framför mig står ett litet skåp.

Ovanpå det finns ett tvättfat med tillhörande kanna av porslin. Då är hon där. Kvinnan på tavlan. Inte samma kvinna från ett tidigare kafé. Den här är äldre och från en helt annan epok. Hon påminner mig om någon jag känner men vem? Hon ser trött ut, lite uppgiven. Är det på mannen hennes? Barnen? Eller är det livet själv? Hon har en konstig hårbeklädnad och trots att jag tar på mig mina glasögon kan jag inte se vad den ska föreställa. Jag går upp från min stol och fram till tavlan. Jag blir inte riktigt klok på hennes hatt men hennes kråsklänning i blått och tillhörande brosch passar henne väl. Hon tittar på mig men med en bekymrad blick. Beror det på chokladbollen som jag precis har intagit förutom den tidigare morotskakan? Eller är det något annat som inte behagar henne? Hon är inte precis den jag skulle bikta och anförtro mig åt men hennes ansikte intresserar mig synnerligen.

Jag tittar på tvättfatet och kanna, som matchar hennes färger i klänningen. Då ser jag en rörelse hos henne och hennes läppar som sakta rör sig. Hon försöker säga mig något. Ordet *rening* dyker upp i mitt huvud och jag förstår att hon vill att jag ska tvätta mig, eller rättare sagt, rena mig. Bli "fri" från allt det gamla som varit. Ni vet sådant där som inte längre behövs i ens liv. Det kan vara allt från relationer till den där hemska porslinsblomman som man fått i gåva och som sedan står på en undanskymd hylla någonstans i garderoben och samlar damm. Men det kan också handla om att rena sitt sinne från ofruktbara tankar. Att se det positiva som någon kafébesökare nyss nämnde. Jag är rädd för att det alltid finns en massa saker att rensa bort. Det tar liksom aldrig slut. Dessutom verkar nytt "skräp" fyllas på hela tiden. Regnet strilar fortfarande ned. Hösten är i antagande. Med andra ord en ny fas i livet. En ny början. I förlängningen betyder det också nya möjligheter. En tid full av förväntan, förhoppningar och drömmar. Bara jag kan "frigöra" och rena mig från det som inte längre är givande och produktivt. Jag begrundar detta, samtidigt som jag tittar på kvinnan. Jag dricker av mitt kalla te och bläddrar förstrött i den nya tidningen, mina ögon fastnar på rubriken som talar om att *vända blad och starta nytt*. Jag nickar igenkännande.

Strax innan jag ska gå, smyger jag fram till kvinnan på väggen och viskar tyst. "Jag lovar att jag ska göra mitt bästa". Hon svarar mig inte alls, tittar inte ens på mig. Men det gör inget. Innerst inne vet jag att jag alltid gör mitt bästa. I alla fall, nästan. Utanför kaféet, i regnet, möts jag av tre pratande människor i vita badrockar. Jag ler glatt och går vidare, visslande på "I'm singing in the rain" samtidigt som jag snurrar lite käckt på mitt paraply.